

Kansallinen toimintasuunnitelma radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi - päivitys (KATORRE2)

Radon on tupakoinnin jälkeen merkittävin tunnettu keuhkosyövän aiheuttaja. Tupakoimattomilla radon on tärkein yksittäinen keuhkosyövän riskitekijä. Suurin osa keuhkosyövästä voitaisiin välttää lopettamalla tupakointi ja vähentämällä altistumista radonille. Lasten altistumista tulee erityisesti rajoittaa, koska säteilyannos kertyy koko eliniän ajan ja yleisesti tiedetään, että lapset ovat herkempiä säteilyn haitallisille vaikutuksille. Tässä toimintasuunnitelmassa asetetaan pitkän aikavälin tavoitteet ja keinot, joiden avulla radonista aiheutuvaa keuhkosyöpäriskiä Suomessa voidaan pienentää. Toimintasuunnitelman pääpaino on radonista aiheutuvien haittojen ehkäisemisessä ja hallinnassa, koska sisäilman radon on suomalaisille tavallisesti merkittävin säteilyaltistuksen aiheuttaja. Radonkaasu päätyy sisäilmaan joko rakennuksen alla ja ympärillä olevasta maa- ja kallioperästä, rakennustuotteista tai porakaivovedestä. Tämä toimintasuunnitelma on vuonna 2020 julkaistun suunnitelman päivitys

Postiosoite
Postadress
Postal Address
Sosiaali- ja terveysministeriö

PL 33
00023 Valtioneuvosto

Käyntiosoite
Besöksadress
Office

Meritullinkatu 8
Helsinki

Puhelin
Telefon
Telephone

0295 16001
+358 295 16001

Faksi
Fax
Fax

02951 63415
+358 2951 63415

s-posti, internet
e-post, internet
e-mail, internet

kirjaamo.stm@gov.fi
stm.fi

Sisällys

Kansallinen toimintasuunnitelma radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi - päivitys (KATORRE2).....	1
Sisällys.....	2
LUKIJALLE.....	3
Toimintasuunnitelma lyhyesti	4
Viranomaiset yhteistyössä eri toimijoiden kanssa viestivät radonista ja valvovat, että radonin haittoja torjutaan.....	5
Pääviestejä radonista.....	5
Rakentamishankkeeseen ryhtyvät rakentavat rakennukset radonturvallisiksi.....	6
Mahdollisimman monessa rakennuksessa mitataan radonpitoisuudet	7
Rakennuksiin tehdään tarvittaessa radonpitoisuutta pienentäviä korjauksia	8
LIITE	9
Säännökset toimintasuunnitelman taustalla.....	9
Viitearvot	10

LUKIJALLE

Sisäilman radon on suomalaisille merkittävin säteilyaltistuksen aiheuttaja. Mahdollisimman pieni radonpitoisuus on osa terveellistä sisäilmaa. Ihmiset voivat usein vaikuttaa itse siihen, miten he elinympäristössään altistuvat radonille. Tässä toimintasuunnitelmassa painopiste on sisäilman radonissa, ei talousveden tai rakennustuotteiden radonissa.

Tässä toimintasuunnitelmassa päivitetään vuonna 2020 julkaistua kansallista toimintasuunnitelmaa radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi [STM 2020:20](#) (KATORRE1). KATORRE1:n toimeenpano on raportoitu: [Kansallinen toimintasuunnitelma radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi \(KATORRE\) : Raportti toimeenpanosta - Valto](#).

Toimintasuunnitelma on laadittu viranomaisten radontyöryhmässä, johon kuuluvat sosiaali- ja terveysministeriö (STM), ympäristöministeriö (YM), Säteilyturvakeskus (STUK), Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Valvira), Aluehallintovirastojen terveydensuojelu, Aluehallintovirastojen työsuojelu, Lupa- ja valvontavirasto (LVV, aloittaa toimintansa 1.1.2026), Suomen Kuntaliitto ry ja Rakennustarkastusyhdistys RTY ry (RTY).

KATORREsta tarkemmin:

[Kansallinen toimintasuunnitelma radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi - Sosiaali- ja terveysministeriö](#)

[Toimintasuunnitelma radonista aiheutuvien riskien ehkäisemiseksi | Säteilyturvakeskus STUK](#)

Joulukuu 2025

Toimintasuunnitelma lyhyesti

Päätavoitteena on ehkäistä radonista aiheutuvia keuhkosityöpiä pienentämällä radonaltistusta

Suomessa uusia keuhkosityöpiä todetaan vuosittain noin 3000, joista radoniin liittyy noin kymmenesosa. Radon on tupakoinnin jälkeen merkittävin tunnettu keuhkosityövän aiheuttaja. Radon on tupakoimattomille tärkein keuhkosityövän aiheuttaja. Suurin osa keuhkosityöivistä voitaisiin ehkäistä lopettamalla tupakointi ja vähentämällä altistumista radonille. Radonaltistus vähenee ai-noastaan, jos sisäilman radonpitoisuuksia saadaan pienennettyä.

Uusien rakennusten radonturvallisella rakentamisella voidaan vähentää radonaltistusta, mutta vaikutus syntyy hitaasti. Siksi tarvitaan myös olemassa olevien rakennusten radonkorjauksia. Korjauspäätösten pitää perustua aina asianmukaiseen radonmittaukseen. Tämän vuoksi kotien ja työpaikkojen radonmittausten tekemiseen tulee kannustaa.

Tietoisuus radonista ja tehokas viranomaisvalvonta vähentävät ihmisten radonaltistusta ja keuhkosityöpäkuolemia.

Päätavoitteeseen päästään seuraavilla **keinoilla**:

1. Viranomaiset yhteistyössä eri toimijoiden kanssa viestivät radonista ja valvovat, että radonin haittoja torjutaan.
2. Rakentamishankkeeseen ryhtyvät rakentavat rakennukset radonturvallisiksi.
3. Mahdollisimman monessa rakennuksessa mitataan radonpitoisuudet.
4. Rakennuksiin tehdään tarvittaessa radonpitoisuutta vähentäviä korjauksia.

Seuraavaksi näitä keinoja on käsitelty tarkemmin.

Viranomaiset yhteistyössä eri toimijoiden kanssa viestivät radonista ja valvovat, että radonin haittoja torjutaan

Radonhaittojen torjunta perustuu eri viranomaisten ja toimijoiden yhteistyöhön. Kukin viranomainen toimii omien tehtäviensä ja toimivaltuuksiensa puitteissa, mutta kokonaisuuden onnistuminen edellyttää suunnitelmallista yhteistoimintaa, jossa viestintä, ohjaus ja valvonta tukevat toisiaan. Tavoitteena on, että radonista aiheutuvia riskejä ehkäistään johdonmukaisesti kaikilla tasoilla – kansallisesti, alueellisesti ja paikallisesti. Liitteessä kuvataan radonvalvonnan viranomaisvastuita tarkemmin.

Viranomaiset edistävät osana valvontaa sitä, että tietoisuus radonista lisääntyy ja radonaltistuminen pienenee. Viranomaiset huolehtivat, että saatavilla on hyviä radonoppaita ja -ohjeita. Parhaiten viesti omaksutaan, jos huomioidaan paikallistason kokemukset ja tarpeet. Tehokas radonviestintä edellyttää yhteistyötä, johon osallistuvat viranomaiset, yritykset ja kansalaisjärjestöt. Radonviestintä tulee myös kytkeä selkeästi osaksi laajempia kampanjoita, jotka edistävät sisäilman terveellisyyttä ja tupakoinnin vähentämistä.

Pääviestejä radonista

Rakenna rakennus radonturvalliseksi

Kustannustehokas keino vaikuttaa radonaltistukseen on huomioida radon ennakolta osana uusien rakennusten suunnittelua ja rakentamista. Rakentamishankkeeseen ryhtyvän on huolehdittava, että rakennus suunnitellaan ja toteutetaan siten, että sisäilman radonpitoisuus on mahdollisimman pieni. Kuntien rakennusvalvontaviranomaisella on keskeinen rooli radonturvallisen rakentamisen ohjauksessa.

Mittaa radonpitoisuudet

Radonpitoisuus selviää vain mittaamalla. Mittaaminen on vaivatonta ja siihen on tarjolla luotettavia menetelmiä. Asuntojen sisäilman radonmittaukset kuuluvat yleensä omistajan vastuulle ja työpaikoilla työnantajan vastuulle. Rakentamishankkeeseen ryhtyvän kannattaa tehdä radonmittaukset rakennuksen käyttöönoton jälkeen rakennuksen takuuajana.

Yksittäisen tilan radonpitoisuus ei selviä radontilastoista tai -kartoista. Kaikkien rakennusten pohja- ja kellarikerroksissa kannattaa mitata radonpitoisuudet.

Yksityisissä porakaivovesissä saattaa olla korkeitakin radonpitoisuuksia ja kaivojen omistajien tulisi huolehtia radonanalyyseistä osana vedenlaadun säännöllistä tutkimista. Talousvesilaitosten toimittamasta vedestä radon on tarvittaessa poistettu.

Tee radonkorjaus, jos viitearvo ylittyy

Viitearvon ylittävät radonpitoisuudet tai -altistukset kannattaa pienentää. Asuntojen ja muiden oleskelutilojen, kuten koulujen ja päiväkotien, radonpitoisuuden viitearvo on 300 Bq/m^3 . Sama viitearvo on työpaikan tiloissa, joita käytetään enemmän kuin 600 tuntia vuodessa. Lisäksi työskentelyajan huomioiva radonaltistuksen viitearvo on $500\,000 \text{ Bq h/m}^3$ vuodessa. Jos uuden rakennuksen radonpitoisuus on suurempi kuin 200 Bq/m^3 , rakennuksen ostaja voi vaatia rakentajaa tekemään tarvittavia radonkorjauksia.

Radonkorjauksissa hyödynnetään radonimuria tai -kaivoa, ilmanvaihdon tehostamista sekä alapohjan tiivistämistä – usein menetelmiä yhdistellen. Asuntojen ja muiden oleskelutilojen radonkorjauksista vastaavat tilojen omistajat tai haltijat. Työpaikoilla vastuu on työnantajalla. Jos

työnantaja toimii vuokratuissa tiloissa, sen on yhdessä rakennuksen omistajan kanssa sovittava korjauksista.

Voit vaikuttaa itse radonin aiheuttamaan keuhkosityöpärisäkiin

Ihmiset voivat itse vaikuttaa siihen, kuinka paljon he kodeissaan altistuvat radonille. Kunnat ja työnantajat voivat puolestaan vaikuttaa julkisissa tiloissa ja työpaikoilla tapahtuvaan radonaltistumiseen.

Radon on tupakoinnin jälkeen merkittävin keuhkosityövän aiheuttaja Suomessa. Tämän vuoksi rakennuksissa kannattaa aina pyrkiä niin pieneen radonpitoisuuteen kuin mahdollista. Tupakointimattomuus on tärkein keino pienentää riskiä, sillä radon ja tupakansavu vahvistavat toistensa haitallisia vaikutuksia. Tupakoinnin lopettaminen ja nikotiinittomuus vähentävät riskiä nopeasti ja tukevat keuhkojen toipumista. Savuton koti ja työpaikka suojaavat samalla myös muilta terveysriskeiltä.

Miten toteutumista mitataan?

Radon- ja säteilyriskitietoisuuden ajallinen kehittyminen kyselyjen perusteella.

Rakentamishankkeeseen ryhtyvät rakentavat rakennukset radonturvallisiksi

Radonpitoisuudet ovat laskeneet uusissa rakennuksissa keskimäärin pienelle tasolle (40 Bq/m³). Kuitenkin viitearvoa suurempia radonpitoisuuksia mitataan uusissakin rakennuksissa, joten radonriskiä ei ole aina huomioitu riittävästi suunnittelu- ja toteutusvaiheissa.

Yksi keino vaikuttaa radonturvalliseen rakentamiseen on sisällyttää radontorjunta rakentamisen sopimuksiin kaikkialla Suomessa. Rakentamishankkeeseen ryhtyvä vastaa siitä, että rakennus suunnitellaan ja rakennetaan rakentamista koskevien säännösten ja määräysten sekä myönnetyn luvan mukaisesti. Rakentamishankkeeseen ryhtyvän on huolehdittava, että suunnittelijoilla ja muilla toimijoilla on riittävä asiantuntemus ja ammattitaito huolehtia asianmukaisesta radontorjunnasta. Rakentamishankkeeseen ryhtyvän tulee siis huolehtia siitä, että uuden rakennuksen radontorjunta suunnitellaan ja toteutetaan asianmukaisesti. Sama koskee myös korjaushankkeita.

Kunnan rakennusvalvontaviranomaisen tehtävänä on yleisen edun kannalta valvoa rakentamislainsäädännön (751/2023) tarkoitettua rakennustoimintaa sekä osaltaan huolehtia, että rakentamisessa noudatetaan, mitä rakentamislainsäädännössä tai sen nojalla säädetään tai määrätään. Kunnan rakennusvalvontaviranomainen osallistuu radonriskien hallitsemisen yleiseen ohjaukseen osana rakentamislainsäädännön mukaisia rakentamisen lupaprosesseja ja rakennetun ympäristön valvontaa. Kuntien rakennusvalvontaviranomaisten tehtävänä on tiedottaa rakentamishankkeeseen ryhtyville radonriskistä.

Radonturvallinen rakentaminen on laajalle levinnyt käytäntö suuressa osassa Suomea; alapohjassa tiivistetään saumat ja läpiviennit sekä asennetaan radonputkisto kapillaarikatkoon. Uusiin rakennuksiin tehty radontorjunta on yleensä kustannustehokasta, helpompaa ja halvempaa kuin olemassa oleviin rakennuksiin jälkikäteen tehty radonkorjaukset. Kaikkiin uusiin rakennuksiin koko maassa on suositeltavaa tehdä radontorjunta. Rakennustieto Oy julkaisee uudisrakentamisen radonin torjuntaohjeistusta (RT 103123, 2019).

Radonpitoisuuksien valtakunnallista ja ajallista kehittymistä on seurattava, koska rakennustavat ja -menetelmät muuttuvat koko ajan ja uusia alueita kaavoitetaan ja näillä voi olla vaikutusta sisäilman radonpitoisuuksiin. Uusien rakennustekniikoiden vaikutusta radonpitoisuuksiin pitää

seurata jatkossakin. Esimerkiksi maakostea betoni ja savi lattiat voivat lisätä alapohjan radonvuotoja. Radonpitoisuuteen vaikuttavat monet ympäristötekijät ja rakennuksen käyttöolosuhteet, jotka täytyy huomioida erityisesti jo rakentamisvaiheessa.

Luotettavan mittaustuloksen varmistamiseksi radonmittaus suoritetaan vasta, kun rakenteet, sokkelin ulkopuoliset maatyöt, ilmanvaihtojärjestelmä ja lämmitys ovat täysin valmiit ja toiminnassa. Radonmittauksen tulee kestää vähintään kaksi kuukautta, ja se on tehtävä radonmittauskaudella, joka ajoittuu syyskuun alusta toukokuun loppuun. Radonmittauksen tulos ei siis ole aina saatavilla loppukatselmuksen aikaan, eikä sitä ole kohtuullista siihen vaatiakaan. Rakentamishankkeeseen ryhtyvän kannattaakin tehdä radonmittaus heti lopputarkastusta seuraavana mittauskautena. Jos radonpitoisuus on suurempi kuin suunnittelun perustana oleva viitearvo 200 Bq/m^3 , rakennuksen ostajalla on mahdollisuus vaatia rakentajaa tekemään tarvittavia korjauksia takuuajana. Takuuajaisilla mittauksilla varmistetaan, että sisäilman radonpitoisuus on riittävän pieni jo rakennuksen elinkaaren alussa.

Miten toteutumista mitataan?

Radonpitoisuuksien kehittyminen eri vuosina rakennetuille taloille. Yhteenvedot radonrekisteristä.

Mahdollisimman monessa rakennuksessa mitataan radonpitoisuudet

Sisäilman radonpitoisuudet selviävät ainoastaan kattavilla mittauksilla. Rakennuksen radonpitoisuutta ei voi arvioida radonkartoista tai -tilastoista. Myöskään viereisen rakennuksen mittaustulos ei kerro toisen rakennuksen radonpitoisuudesta. Suurissa rakennuksissa radonpitoisuudet voivat vaihdella huomattavasti riippuen mittauspaikasta. Tästä syystä julkisissa rakennuksissa ja työpaikoilla on tärkeää noudattaa STUKin ohjeistusta mittauspisteiden määrästä. Radonmittaajien pitää osata tehdä radonmittaukset oikein. STUK antaa koulutusta radonmittauksiin.

Arviolta vasta 10–20 % pientaloista ja kerrostalojen alimpien kerrosten asunnoista on mitattu. Suositus on, että asuinrakennusten asukkaat tai rakennusten omistajat tai haltijat mittaavat pientaloasunnot ja kerrostalon alimpien kerrosten asunnot koko maassa.

Kuntien terveydensuojeluviranomaiset valvovat asuntojen radonpitoisuuksia terveyshaittaepäilytilanteissa. Asuntojen radonmittauksia tehdään, jos viranomaisella on perusteltu syy epäillä radonpitoisuuden viitearvon ylittymisestä aiheutuvaa terveyshaittaa. Valvontatoimen on lisäksi oltava välttämätön terveyshaitan selvittämiseksi. Näin voi olla esimerkiksi silloin, jos taloyhtiön yhdestä asunnosta mitataan viitearvon ylittävä radonpitoisuus. Tällöin voidaan mittauksia toteuttaa laajemminkin taloyhtiöön. Samoin jos esimerkiksi sosiaalihuollon toimintayksikön yleisissä tiloissa, kuten oleskeluhuoneessa, mitataan viitearvon ylittäviä arvoja, kunnan terveydensuojeluviranomainen voi ehdottaa radonmittauksia asukkaiden asuinhuoneistoihin asukkaiden suostumuksella.

Terveydensuojeluviranomaisen valvontakeinot ovat rajallisia asuntojen sisäilman radonpitoisuuden varmentamisessa. Vaikuttavampaa olisi, että radonmittauksia tehtäisiin asukkaiden omasta tahdosta ja omista lähtökohdista, esimerkiksi uutta asuntoa hankkiessa tai nykyisen asunnon kuntoa ja olosuhteita tarkasteltaessa.

Kunnan terveydensuojeluviranomainen valvoo muiden oleskelutilojen, kuten koulujen ja päiväkotien, radonpitoisuuksia terveyshaittaepäilytilanteissa sekä suunnitelmallisen valvonnan yhteydessä. Yksityisten ammatinharjoittajien, joilla ei ole muita työntekijöitä, tilojen radonpitoisuuksia valvotaan terveyshaittaepäilytilanteissa.

STUK voi velvoittaa säteilylain (859/2018) nojalla työnantajia tekemään radonmittauksia työpaikoilla, jotka mm. sijaitsevat maan alla tai ns. mittausvelvoitealueilla. Valvontaa kohdennetaan riskiperusteisesti sellaisiin työpaikkoihin, joissa radonpitoisuudet ovat todennäköisesti suuria ja/tai altistuvia työntekijöitä on paljon. Lisäksi STUK panostaa informaatio-ohjaukseen. Tavoitteena on se, että mahdollisimman moni työnantaja tekisi lakisääteiset mittaukset oma-aloitteisesti, ilman viranomaisen antamaa kehotusta.

Työsuojeluviranomainen selvittää tarvittaessa työsuojelutarkastuksen yhteydessä, onko työpaikan radonpitoisuus mitattu ja onko altistus radonille huomioitu osana työn haitta- ja vaaratekijöiden selvittämistä ja tunnistamista.

Radonpitoisuuden osoittaminen tai mittauksista ja mahdollisista korjauksista sopiminen ovat osa laadukasta ja vastuullista kiinteistönvälitystä ja vuokraustoimintaa. Kiinteistön myynnin yhteydessä radonmittaustuloksen esittäminen on hyvä käytäntö. Näin ostaja saa tiedon rakennuksen radonpitoisuudesta, ja siten voidaan välttää mahdolliset myöhemmät riitatilanteet. Asunnon ostajien ja vuokralaisten kannattaa kysyä radonmittauksista osana kiinteistökauppaa tai vuokrausta.

Radontilastojen ja -karttojen julkaisuun liittyy tiettyjä riskejä. Esim. tiedot alueellisista radonpitoisuuksista saattavat vähentää kotitalouksien mittausaktiivisuutta tai rakennusvaiheen radon torjunta-aktiivisuutta. Jos alueella mitatuista radonpitoisuuksista vain vähän on viitearvoa suurempia, voidaan tämä virheellisesti tulkita niin, että alueella ei ole radonia ja että radonpitoisuutta on turha mitata.

Miten toteutumista mitataan?

Radonrekisteristä saatavien radonmittausten lukumäärien kehittyminen asunnoissa ja työpaikoilla.

Rakennuksiin tehdään tarvittaessa radonpitoisuutta pienentäviä korjauksia

Asunnoissa tai muissa oleskelutiloissa rakennuksen omistaja tai haltija on vastuussa radonaltistuksen rajoittamisesta, jos niissä mitataan viitearvoa suurempia radonpitoisuuksia. STUKin selvityksen mukaan asunnoista vain noin puolet tekee radonkorjauksen viiden vuoden kuluessa siitä, kun mittaustuloksissa on todettu viitearvoa suurempi radonpitoisuus. Tavallinen syy radonkorjauksen viivästymiseen on korjauksen oletettu hinta.

Työpaikoilla radonaltistuksen rajoittamisesta vastaa työnantaja, ei rakennuksen omistaja. Työturvallisuuslaki (738/2002) edellyttää, että työnantaja selvittää työtilasta ja työolosuhteista aiheutuvat haitta- tai vaaratekijät. Lisäksi työnantajan on rajoitettava työntekijöiden altistumista säteilylle niin vähäiseksi, ettei siitä ole haittaa tai vaaraa työntekijän turvallisuudelle tai terveydelle taikka lisääntymisterveydelle. Jos työnantaja toimii vuokralla, sen on yhdessä rakennuksen omistajan kanssa sovittava korjausten toteuttamisesta.

Radonpitoisuuden vähentäminen ei rajoitu vain varsinaisiin radonkorjauksiin. Myös rakennusten peruskorjaukset voivat pienentää radonpitoisuuksia, kun suunnittelussa ja toteutuksessa noudatetaan ajantasaisia rakentamismääräyksiä. Esimerkiksi ilmanvaihtoon liittyvät vaatimukset rakennuksen painesuhteista ja ilmanvaihtomääräistä voivat merkittävästi vähentää sisäilman radonpitoisuutta. Ennen peruskorjaukseen ryhtymistä onkin hyvä hetki selvittää rakennuksen radonpitoisuuksia, jotta tarvittaessa voidaan samalla parantaa esimerkiksi alapohjan tiiviyyttä.

LIITE

Säännökset toimintasuunnitelman taustalla

Toimintasuunnitelma perustuu säteilysuojelun Euroopan neuvoston perusnormidirektiivin (2013/59/Euratom) 103 artiklaan, joka edellyttää, että jäsenmaat laativat kansallisen toimintasuunnitelman radonista aiheutuvien pitkän aikavälin riskien ehkäisemiseksi. Suomessa tämä velvoite on toimeenpantu säteilylain (859/2018) 159 §:ssä. Toimintasuunnitelmasta ja sen tarkemmasta sisällöstä säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksessa ionisoivasta säteilystä (1034/2018, 54 § ja liite 6).

Radoniin liittyviä säädöksiä:

Säteilylaki [859/2018](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Terveysuojelulaki [763/1994](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Työturvallisuuslaki [738/2002](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Alueidenkäyttölaki [132/1999](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Rakentamislaki [751/2023](#) | [Suomen säädöskokoelma](#) | [Finlex](#)

Valtioneuvoston asetus ionisoivasta säteilystä [1034/2018](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Sosiaali- ja terveysministeriön asetus ionisoivasta säteilystä [1044/2018](#) | [Suomen säädöskokoelma](#) | [Finlex](#)

Sosiaali- ja terveysministeriön asetus talousveden laatuvaatimuksista ja valvontatutkimuksista [1352/2015](#) | [Lainsäädäntö](#) | [Finlex](#)

Sosiaali- ja terveysministeriön asetus pienten yksiköiden talousveden laatuvaatimuksista ja valvontatutkimuksista [401/2001](#) | [Suomen säädöskokoelma](#) | [Finlex](#)

Säteilyturvakeskuksen määräys luonnonsäteilylle altistavasta toiminnasta (STUK S/6/2022) [28.1.2022](#) | [Säteilyturvakeskus](#) | [Viranomaisten määräyskokoelmat](#) | [Finlex](#) (aikaisempi koodi oli STUK S/3/2019)

NEUVOSTON DIREKTIIVI 2013/59/EURATOM turvallisuutta koskevien perusnormien vahvistamisesta ionisoivasta säteilystä aiheutuvilta vaaroilta suojelemiseksi [EUR-Lex - L:2014:013:TOC - EN - EUR-Lex](#) (BSS)

Viitearvot

	Viitearvo
Sosiaali- ja terveysministeriön asetus ionisoivasta säteilystä 1044/2018	
Radonpitoisuus uuden rakennuksen suunnittelussa ja toteutuksessa	200 Bq/m ³
Radonpitoisuus olemassa olevissa asunnoissa ja muissa oleskelutiloissa	300 Bq/m ³
Radonpitoisuus työpaikalla, jossa työaika on suurempi tai yhtä suuri kuin 600 tuntia vuodessa (työnaikaisen radonpitoisuuden vuosikeskiarvo)	300 Bq/m ³
Työperäinen radonaltistuminen vuodessa kaikissa työtiloissa	500 000 Bq · h/m ³
Maailman terveysjärjestön (WHO) suositus asuntojen sisäilman radonpitoisuudelle (https://www.who.int/publications/i/item/9789241547673)	100 Bq/m ³
Sosiaali- ja terveysministeriön asetus talousveden laatuvaatimuksista ja valvontatutkimuksista 1352/2015	
Talousveden radonpitoisuuden laatuvaatimus	1000 Bq/l
Talousveden radonpitoisuuden laatuavoite	300 Bq/l